

[Aksel Larsen.]

jeg ikke gøre mere; så må regeringen i hvert fald tage ansvaret, hvis man fremtidig vil være skeptisk.

Så er der spørgsmålet om regeringens udenrigspolitik, som den højtærede statsminister lod socialdemokratiets ordfører i udenrigspolitiske spørgsmål klare. Også jeg regner med, at det blev motiveret så godt, som det overhovedet kan motiveres, hvorfor regeringen gav den danske delegation i FN besked på at svare: stemmer ikke. Så vidt jeg kan se, er der kun én ting i den motivering, der blev givet af det ærede medlem hr. Per Hækkerup, der er relevant i den forbindelse, og det er det, han siger om, at hvis atomvåben bliver folkeretsstridige, vil magtbalancen forskydes. Sovjetunionen og dens forbundsfæller har nemlig overmagt med hensyn til konventionelle våben, så hvis atomvåben skal stemples som folkeretsstridige, vil magtbalancen blive forskudt; den opretholdes kun ved hjælp af kernevåben.

Nu burde jeg naturligvis ikke hænge mig i sådan noget, men da det er en realitet, må jeg gøre det alligevel. Der står ikke i denne erklæring fra De Forenede Nationer, vedtaget af et flertal i generalforsamlingen, at de eksisterende atomvåben skal destrueres. Der står, at det skal erklæres folkeretsstridigt at anvende dem.

Dernæst — og det er for mig mere væsentligt — tager det ærede medlem hr. Per Hækkerup fejl, når han tror, at magtbalancen opretholdes og opretholdes udelukkende i kraft af atomvåbnene. En sådan betragtning kunne måske være rigtig før 1948; da byggede man jo hele Atlantpagten på den filosofi, at medens Sovjetunionen er overlegen, hvad såkaldte konventionelle våben angår, så har Amerikas Forenede Stater atombombemonopol — og dermed har man alligevel en ligevægt. I 1948 fik Sovjetunionen del i atombombemonopolet og har siden, jævnsides med USA, udviklet også brintbomber og fremførelsesmidler for sådanne våben, der formentlig ikke står tilbage for dem, USA besidder, måske på visse punkter er dem overlegne.

Jeg er slet ikke sikker på, at man i denne situation overhovedet kan tale om en magtbalance. Man kan muligvis, omend det ikke er noget korrekt udtryk, tale om terror-

balance, nemlig den ene parts frygt for, at den anden i tilfælde af angreb skal svare med kernevåben, men nogen magtbalance er der efter mit skøn ikke tale om, og under alle omstændigheder er det dog endnu et fåtal af magter, der har disse våben. Jeg synes, at alt må gøres for at forhindre flere magter i at få dem. Jeg ved ikke, hvor store mulighederne er for at få kontrol med kernevåbnene, men mulighederne må da være større, når det er et fåtal, som besidder dem, end når der er mange magter, som har dem. Det kunne jo være, at en sådan resolution, hvis den var blevet vedtaget enten enstemmigt eller med overvældende majoritet, ville have en vis virkning, således at ikke flere magter gjorde sig til atomvåbenmagter.

Jeg kan ikke rigtig godkende det tredje argument, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup kom med, og som gik ud på, at nu havde Sovjetunionen og USA netop erklæret sig enige i grundprincipperne for en nedrustning — disse grundprincipper skulle være, at der stadig skulle være balance på nedrustningens forskellige trin — og at hvis man stemte for en deklaration som den her nævnte, som desværre ikke var nogen bindende konvention — havde det været det, ville det ærede medlem hr. Per Hækkerup måske godt have stemt for forslaget — risikerede man at krydse de to stormagters planer. Jeg ved ikke, om risikoen virkelig skulle være så stor. De to stormagter har gennem mange år fremsat tilstrækkelig mange erklæringer om, at de var villige til at forhandle, og at de var mere end villige til at nedruste. Det har man sagt fra begge sider, men jeg har ikke indtryk af, at man er kommet ud af flækken, eller rettere sagt, man er gået den modsatte vej, idet begge magter bestandig har oprustet mere.

En henvisning til, at der er kommet en ny erklæring fra de to magter om, at de vil gå i gang med nedrustningen, er efter min mening ikke tilstrækkelig til, at vi skal lade være med at erklære atomvåben for folkeretsstridige i det hele taget.

Jeg beklager, at den danske regering har givet delegationen besked om at afholde sig fra at stemme for den pågældende erklæring på De Forenede Nationers generalforsamling, og jeg vil samtidig sige, at